

Bogdan Petriceicu Hasdeu

ROMÂNIA

Revistă ebdomadară

Iassi, 1858–1859

Ediție critică

de

I. OPRIȘAN

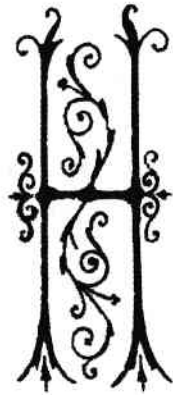
Editura Vestala

București – 2008

Cuprins

Cea dintâi revistă publicată de B. P. Hasdeu	5
Notă asupra ediției	7
<i>România</i> (text în alfabetul de tranziție + versiunea transliterată)	9
Opinii contemporane despre „România“ (1)	140
Cuprinsul revistei (Titlurile ordonate după autori)	141
Cuprinsul revistei (Titlurile ordonate alfabetic)	142
Indice de opere citate	143
Indice de nume	145
Opinii contemporane despre „România“ (2)	150

I
România
(1858)

Romania
va eși în toată marța.
Prețul unui exemplar
este 1 leu. – Abonamentul
pe trei luni 10 lei

ROMANIA

Abonamentul
se face la Tipografia D-lui
Adolf Bermann
Podul Vechi, nr. 79

Anul I

Iași 18 noemvrie 1858

nr. 1

* * *

Reașezarea în vigoare a legii presii din 12 martie 1856, din partea locoteninții princiare este un act național, apretuit de cătră toți.

Totdeauna libera desbatere a fost mijlocul cel mai putinte a lumina poporul. Astăzi această libertate trebuie să ni fie îndoit scumpă, căci ne aflăm în situațiunea cea mai vajnică.

Sub pavăza, dar, a legii din 12 martie, susținând mai înainte de toate marele principiu național al unirei Principatelor Române, *România* va avea de programă: *Apărarea constituțiunii prin neatârarea adunării*.

Convenciunea și țara

Congresul de [la] Paris a așezat în tratatul din 30 martie 1856 bazele noiei organizări a Principatelor Române. Aceste baze, după hotărârea congresului, trebuia dezvoltate, pentru a fi prochiemate apoi ca constituțiunea fundamentală a țarei. Actul convenției a celor șapte puteri, care cuprinde această constituție, în sfârșit s-a promulgat.

Oricât de mari au fost speranțele și dorințele noastre, noi trebuie să mulțemim mărնimoaselor puteri, căci ele au întrodus Principatele Române în dreptul public european.

Mulțemită fie lor, căci ele au luat supt a lor garanție drepturile Principatelor pe temeiul vechilor lor capitulații încheiate cu Înalta Poartă.

Mulțamită fie lor, căci în constituțiunea ce ne-au dat videm că sistemul reprezentativ formează baza legislației noastre, că în București și în Iași două Camere vor reprezenta naciunea, că la Focșani reprezentarea amânduror țărilor are a fi una și nedespărțită, că, în sfârșit, dreptatea înaltă va fi aceeași pentru românii din Moldova și acei din Țara Muntenească: din Focșani își va câștiga dreptul seu fiecare român.

Mulțemită fie lor, căci nimărui nu-i va fi iertat a încălca pământul României! Garanția colectivă a puterilor l-au încunjiurat de un zid moral, peste care nici o armie a staturilor megieșe nu va păși.

Mulțemită fie lor, căci toți românii sânt de acum deopotrivă înainte legii, înainte dărilor, și deopotrivă admiși în funcțiile publice a îmbelor Principate; – căci libertatea lor individuală este de acum garantată; – căci toate privilegiile, scutințele și monopolurile de clasă sânt de acum desființate; căci răspunderea funcționarilor înalți ne dă garanții în contra arbitrariului și a abuzurilor, ce ne-au sfășeat până acum; – căci, dacă așteptarea ne-a fost mai mare, dacă dorințele românilor din amândouă Principatele, rostite de cătră adu-

първо адхок, аз с'ах indeninită, totuși nu съществува îndrăzneală a ne arăta înțelesul.

În adunările am eu foste numai fericiți dacă conștințele din Paris, conștințele ca dorințele principatelor, ar eu decretată dinirea lor într'un singur stat și пкереа în кака поамă stată аа României а каа Prințul стринă. Диреа не-ар eu dată о віець мал патерникъ; Prințul стринă не-ар eu ferită de noi înșине, de patimă și rivalitățile амбициiloră персонале, într'акă кавітă de периколă десепърторă și а прігоніторă интеріоре, токма в моментăлă кризеі de мортe caă de віець, prin каре аветă а трече.

Дар трезно съ рекашотемă, къ дакъ дін імпреуієрăрї а політїчеї Екроміене, патеріе с'ах гзїтă в нештїнуц а ресунде ка деплїнэтате ла дорїнцеле Romіnelor, — дакъ ело пз ах пстатă а нї да зпїреа шї асієрареа віецей нўстрe політїче прїа Prințul стрїнă, трезно съ рекашотемă вшїне, къ аамндасе в о аша нештїнуц, ело не-ах dată акам de оdată totăа че ераă в штїнуц de а нї да

Мяте статрї ало Екромей чївілізатe до-рескă шї сзшїнă de секоле дапъ амьземїнто ка ачестe, de каре аветă а не бькєра пої Romіnїї дїа прїнчїпателе зпїте, дар пнъ асгьїї вкъ сьрта пз ле-ах ауїстатă de а ле кьштїга.

Мящїперeа къ нестрьмьтарe а базелорă констїтатїве а конвенцїеї, съ фїe dar de акам вшїнто deviza тьтєрорă Romіnїlor, в-сзлауї de Ізбїре нестрь цeара лор. Съ не адзпнмă къ тоуїї імпреуїєрă ачестăї прїнчїнă, шї се вскрїемă къ літерe марї шї нештер-со про стїндардăа пострь: „*Респектарeа кон-стїтатївнeї шї амрареа eї de орї че вкълкарe орї дїа че парте ea ар венї!*“

Ачестă стїндардă ва eu сїугр мїнтзї-реа нўстрь. Тоуї барбацїї бїне-кьветьторї сг'шї deїe мїна сьштă змєра азї, пз пшїаї

вкълтă прївеште крїза елєкторалă, че аветă а нестрече, дар шї в чeса че вэ прївї дапъ ачeаста десволтарeа прїнчїпїлор а ле покет констїтатївнї шї дрєнта лор амїкарe.

Асг-еалă патерїе ш'ах indeninită mandata че'шї dădăse de вчшїм. Трєкă шентe шї ах de акам вшїнто окїї нїронїуї не цe-рїе екромї; шї орї каре ар eu deосєзїреа сїмцїментелор, къ каре de vor зрмьрї лє-крареа, че арe а сг devьєршї в сїнаї прїн-чїпателор, трєкă-шентe амтєнтъ къ deопотрї-вз нерьєдарe резьлатă еї. Ачест резьлат ва eu вїсгїтїкарeа онїнїнeї а зпора дїа ело шї kondemnarеа онїнїнїлор чeлоралатe. Аша дар патерїе ш'ах indeninită mandata, шї прїнчїпателo зпїте сьштă кїематe асгьїї амї vndenїnї по аї лор.

Romіnїї, prin пєртареа лор, дах-арă оарo дрєнтатe ачелора, че І-ах дескрїєкă къ чeло мал негрo колорe? Дах-арă о десмїнцїре а-челора, че ах претїнєкă къ eї формїєзъ ел-емнтăл патернїкă аї зпeї пьчївнї? Къ сїнцєло некїлор Romіnїї, че кьрє в вїнєло лор, в-кїзьмьлєштe деспро десволтарeа лор пьчїналă.

Ачeаста естe внтрєварeа! Съ амтєнтъмă ресунєсьл, къчї фантелe Romіnїlor потă сїн-гєро аї да:

Adunarea

și

Kandidaturile la Domnie.

Sociuї в моментăл амтєнтатă de мєрь къ аша нерьєдарe, sociuї в моментăл в каре сїнтємă кїематї а не пнє пої вшїне ла о калe; съ арьмькнмă мал внтьїш о окїро асєп-ра трїєтăлї пострь трєкьтă, къчї есперїнцєло трєкьтăлї трєбє сь не сєрвєсїтă de вшьць-тєрь; сь есамїпнмă апол констїтїнчїосă сїг-ачївнєа актăлă а лєкрьрїлорă, шї сь не зїгьм

nările ad-hoc, nu s-au îndeplinit, totuși nu sântem îndrituiți a ne arăta ingrați.

În adevăr, am fi fost mai fericiți dacă conferințele din Paris, conformându-se cu dorințele Principatelor, ar fi decretat unirea lor într-un singur stat și punerea în capul noului stat al României a unui prinț străin. Unirea ne-ar fi dat o vieată mai puternică; prințul străin ne-ar fi ferit de noi înșine, de patimile și rivalitățile ambițiilor personale, într-un cuvânt de pericolul desbinărilor și a prigonirilor interioare, tocmai în momentul crizei de moarte sau de vieată prin care avem a trece.

Dar trebuie să recunoaștem că, dacă din împregiurări a politicei europene, puterile s-au găsit în neputință a răspunde cu deplinătate la dorințele românilor, – dacă ele nu au putut a ni da unirea și asigurarea vieței noastre politice prin prințul strein, trebuie să recunoaștem înșine că, aflându-se în o așa neputință, ele ne-au dat acum deodată totul ce era în putință de a ni da.

Multe staturi ale Europei civilizate doresc și suspin de secole după așăzeminte ca aceste de care avem a ne bucura noi românii din Principatele Unite, dar până astăzi încă soarta nu le-au agiutat de a le câștiga.

Mănținerea cu nestrămutare a bazelor constitutive a Convenției să fie dar de acum înainte deviza tuturor românilor, însuflați de iubire pentru țeara lor. Să ne adunăm cu toții împregiurul acestui princip și să înscriem cu litere mari și neșterse pre stindardul nostru: „*Respectarea constituciei și apărarea ei de orice încălcare, ori din ce parte ea ar veni!*”

Acest stindard va fi singur mântuirea noastră. Toți bărbații bine-cugetători să-și deie mână supt umbra lui, nu numai

încât privește criza electorală ce avem a petrece, dar și în ceea ce va privi după aceasta, desvoltarea principiilor ale noei constituciei și dreapta lor aplicare.

Astfelii puterile ș-au îndeplinit mandatul ce-și dăduse de însăși. Trusește își au de acum înainte ochii pironiți pe țerile surori; și oricare ar fi deosebirea simțimentelor cu care ele vor urmări lucrarea ce are a se desăvârși în sinul Principatelor, trusește așteaptă cu deopotrivă nerăbdare rezultatul ei. Acest rezultat va fi giustificarea opinuinei a unora din ele și condamnarea opiniunilor celorlalte. Așadar, puterile ș-au îndeplinit mandatul și Principatele Unite sânt chemate astăzi a-și îndeplini pe al lor.

Românii, prin purtarea lor, dau-ar oare dreptate acelora ce i-au descris cu cele mai negre coloare? Dau-ar o desmintire acelora ce au pretins că ei formează elementul puternic al unei năciuni? Că singele vechilor romani, ce curge în vinele lor, închizășluește despre desvoltarea lor națională?

Aceasta este întrebarea! Să așteptăm răspunsul, căci faptele românilor pot singure a-l da.

Adunarea și candidaturile la domnie

Sosiți în momentul așteptat de țeară cu așa nerăbdare, sosiți în momentul în care sîntem chiețați a ne pune noi înșine la o cale, să aruncăm mai întâi o ochire asupra tristului nostru trecut, căci esperiințele trecutului trebuie să ne servească de învățătură să esaminăm apoi constiincios situațiunea actuală a lucrurilor, și să ne uităm

cu sânge rece împregiurul nostru, izgonind din inima spiritul de partidă și patimile personale.

Ce ne înfășoșază trecutul?

Esperiința ni arată că modul aplicării Regulamentului Organic nu a ținut la alta decât la răsturnarea spiritului acelui așăzământ. Puterea ezeceutivă a împresurat fără cruțare, prin ajutorul unei majorități servile al Obșteștii Adunări, drepturile acestiea. Adunarea a consacrat toate câte Domnitorul a dorit! Prefaceri în legea fundamentală, întindire a puterilor Domnului, sporirea listei civile; într-un cuvânt, câte sacrificii s-au cerut în prejudiciul interesului public, Adunarea toate le-a concedat! Astfeli puterea legislativă a ajuns a fi cătră sfârșit o simplă condițiune de formă pentru a îmbrobodi abuzul.

Ce să mai vorbim de multe alte? de discreditul general în care au picat toate funcțiile publice, de predominarea abuzului în toate ramurile guvernului. Care din noi nu le cunoaște, care din noi nu le simte?! Nime din noi nu poate tăgădui că chiar de la început răoa aplicațiune a Regulamentului a sguudit tot sistemul nostru guvernamental și social, slăbănogind toate legămintele ce era menite pentru a-l mănține.

Din zi în zi lucrul obștesc a mers mai rău, până ce evenemintele din 1848 au dat și Țărilor Române un motiv de esplozie în contra apăsărilor supt care stau ele gemând.

Dar vocea adevărului, îndemnaciunea publică grabnic au fost înădușite. Fiecare își aduce aminte întrarea în țeară a legioanelor rosiene. Zece ani au trecut de atunci peste noi. Care a fost însă rezultatul mișcării din 1848? Nu a fost altul decât

depărtarea domnilor de atunci și inaugurarea Convenției de la Balta-Liman.

Această Convenție a fost o ciuntire manifestă a principiilor statornicite prin Regulament și epoha ce a urmat ei o neconțință sguuire a bietelor țeri. De abia au putut ele gusta o liniște de doi ani numai în tot cursul acestui timp. Iar legămintele noastre constitutive nu au putut decât a să slăbănogi și mai mult încă. Anul 1856 a adus cu sine o resturnare totală și deplină – domnirea a singurului arbitrar.

Uitându-ne dar astăzi împregiurul nostru, nu vedem alta decât triste ruine.

Noul edificiu politic, la a căruia înălțare sântem astăzi chiemați, are a să rădica pe baza noei Constituciuni.

Diferite partizi să și formează și să mișcă, luând fiecare de deviză prosperitatea patriei și consolidarea naciunei române. Fiecare din ele manifestează aceiași dorință patriotică; despărțirea nu provine din alta decât numai din diferitele mijloace și diferitul sistem ce ele adoptează pentru a dobândi rezultatul dorit.

Două idei predominesc mai cu seamă.

Întâia idee pretinde că trebuie să așteptăm totul de la persoana Domnului, că de la a lui putere atârnă binele seu răul, că legile el singur are a le face și că Adunarea nu va avea decât a le primi seu a le înlătura, că Domnul poate desființa Adunarea după placul său, că totul, în sfârșit, are a atârna de la a lui bunăvoință și că de aceea țeara politică întregă să se înțeleagă asupra omului ce are a fi chieamat la această înaltă misie, împuind deputaților voința ei – ace[e]a de a da votul lor pentru cutare sau cutare.

Oare acesta să fie adevăratu spirit al Convenției? Toate principiile constituționale scrise în ea să fie oare un neadevărat, o iluzie mai mult de pierdut? Aceasta nu o putem crede. Eată cauza. Noi videm că Domnul are a împărți puterea legislativă cu Adunarea; Domnul are în adevăr dritul disolvării Adunării, însă, să înțelege de la sine, numai pe motive binecuvântate și justificate de către țeară prin o a două alegere; Adunarea n-are dritul inițiativiei legiuirilor, ea are însă acela de a le delibera, a le amenda sau a le respinge; ei este dat a vota până și câtimea listei civile a Domnului; și nu videm că Adunării să-i fie oprit prin Convenție dritul de a face observațiile și represântările sale puterei esecutive. Afară de aceste, comisia legislativă din Focșani are a fi compusă pe giământate de către Domn, și cealaltă giământate are a fi din sinul Adunării; această comisie este înadins impusă, cu scop de a controla faptele puterei esecutive, căci fără ea Domnul nu poate promulga nici o lege în țeară. Să mai adăogim că ministrii sânt răspunzători și că nu numai Domnul, ce și Adunarea poate pune supt acuzație, că, prin urmare, asemenea ministri nu mai pot servi de unealtă Domnului, carele va trebui să respecteze responsabilitatea și prin urmare neatâmarea lor de vroința lui personală.

Dacă toate principiile de mai sus sânt un adevăr, atunci, pentru ca Domnul să fie totul, ca totul să atârne de la a lui vroință, atunci trebuie mai întâi să violăm principiile și actul Convenției, să ne înturnăm cu grăbire sub regimul în aplicarea Regulamentului Organic, să ne plecăm de pe acum capul dinaintea unui singur om, să compunem o Adunare, luând de exemplu tre-

cutele Adunări Obștești și atunci în adevăr Domnul va fi totul, iar țeara întreaga nimica!

Dar chiar așa să și fie, totuși această idee, adică aceea că „trebuie să așteptăm totul de la Domn, că totul are a atârna de la a sa bunăvroință, că de aceea țeara trebuie să înțeleagă asupra omului ce are a fi chiebat la domnie și să-l impue Adunării“, totuși ea nu se poate pune în aplicație cu ezactitate de către apărătorii ei; căci până astăzi privim că, în loc ca țeara să caute a împune Adunării omul pe care s-ar socoti mai demn de încrederea ei, privim că din contra cu agiutorul acestei idei nu să fac alte mișcări decât acele de a se impune țarei pe cutare sau cutare candidat, într-un cuvânt, nu videm că țeara să-și fi pus de la sine candidatul ei, dar vedem candidații cercând a să impune țerei.

A doua idee este cea espusă în circulara partidei naționale din 24 a trecutei luni august. Fiecare o cunoaște. Prin ea să sprijine ca mai înainte de toate să ne silim a compune o Adunare Națională și demnă de gravitatea împregiurărilor în mijlocul cărora ne aflăm. Această idee o sprijinim și noi.

O sprijinim fiindcă drepturile Adunării sânt mari și necontestabile, fiindcă vroim mănținerea, iar nu dărâmarea lor.

O sprijinim fiindcă Adunarea are a alege Domnul; fiindcă ea are a vota lista lui civilă, o dată pentru totdeauna; fiindcă dacă s-ar alege deputați numai pentru ca ei să aleagă pe cutare de Domn, vom ave atunci, în curs de șapte ani și în epoha cea mai importantă pentru țeară, o majoritate servilă a omului, pentru care ea

аѣ ѳостѣ компетъ, о мажоритате деесърикатъ де неатърнареа треъбиторе суре Indemniirea къ соингеніе а знал ама маре мандатѣ.

О суріжинимѣ, ѳиндъ кѣ ѳорма мандателор императиве, че съ Интреъингенъ асъял Интра суріжиніеа Инъяел ідел ші асигъраеа Ізехтірел еі, нѣ есто алта, декътѣ зп семнѣ де сѣзнере а тѣтѣрорѣ челорѣ че контрактѣзъ асстине лігътурі ла знѣ омѣ; кѣндъ поі авемі дін контра невое де а пѣстра Ін тотѣ а еі Интреѳиме неатърнареа нѳетръ персоналъ суре а нѣте ресънде ла кіемареа че ні се ѳаче.

О суріжинимѣ ѳиндъ кѣ неатърнареа депутатъял адъче кѣ сіне неатърнареа адънрелі; ѳиндъ кѣ о мажоритате де оамені де прінчінѣ, лібері Ін опінііе лорѣ, ва да де сігърѣ во- тѣлѣ еі ачелѣ моі демнѣ, ѳинтіндѣ алѣ лега не дънеклѣ кѣ асуре Індатѳірілі кѣтрѣ ѳерѣ, еарѣ нѣ а лега ѳера, кѣ Індатѳірілі де сѣзнере кѣтрѣ дънеклѣ; ѳиндъ кѣ оамені лібері Ін опініа лор нѣ вор да котѣ лорѣ декътѣ ачелѣ, че ва Інѳѣшоа челе моі марі гаранѳіі не- трѣ респектъреа дреутѣрілор наѳіел ші а кон- стітуѳіел ѳерел.—

О суріжинимѣ ачеа ідее, ѳиндъ кѣ, дакъ о а- ша мажоритате с'арѣ ші Іншъла Ін асѳереа, че арѣ ѳаче, дакъ омѣ Ін каре ш'арѣ нѣне еа тотѣ Інкредіреа, арѣ Іншъла аштементареа еі ші а ѳерел; ачеа мажоритате ва ѳі атълчІ челѣ наѳіінѣ ѳерітѣ де а ѳі зсвалѣ Ін тълні- ло Іншълтѳоріклѣ, нѣіндѣсѣ ка о ставілѣ Ін- контра Інкълкѣрілор лѣІ.

Дніа зіклѣ, кѣ нестрѣ репрезентареа прін- чіпілорѣ, ѳіе-каре партідѣ треъзіе съ нѣІе Інаінте омѣлѣ, Ін каре прінчіуклѣ еі съ ѳіе персонаѳікатѣ.

Фіе ші аша. Інеъ че прінчінѣ Інѳѣшоа- зъ кандидатуі че авемѣ асъял дінантеа нѳетръ? Не де о парте ведемѣ сѣшіереа Регла-

ментъял Organікѣ, маі денарте нѣ ведемѣ алта декът Інтенеріклѣ.

Ін сѣзршітѣ, суріжинимѣ а доха ідее, ѳиндъ кѣ маі кѣтрѣ ѳера Інтрѣгѣ съ ва Інделегѳо асъяра знал сінгѣр омѣ, ѳърѣ а ѳі Ін пері- колѣ де а ѳі адсменітѣ; декът ѳіе-каре ді- стріктѣ асъяра персѳонелорѣ, каро сълт маі демне а репрезента ѳера Ін камерѣ, ші а хотърѣ асъяра ѳеріІ ІнтреѳІ. Іесно не амѣ нѣте конвінѳе де ачестѣ адеѳѣр, дакъ амѣ ѳі Ін нѣтінѳѣ а зіче дістріктелорѣ; „тріметіѳІ „ѳіе-каро ліста оаменілорѣ по каріІІ соко- „тіѳІ маі демнІ де а репрезента мареле Ін- „тересе ало наѳіел“; ші апоІ Інторнѣндѣно кѣ- трѣ ачел каріІ ксатѣ асъял ѳера а Імпѣно адънрел Домнклѣ, сѣ лІ зічІм ші лор: „да- „ѳі-не ші воІ ліста персѳонелор, каро аѣ жѣ- „ратѣ де не акѣтѣ кредінѳѣ знал омѣ, ші де „каро авеѳІ а компѣно вітѳореа адънаре.“

Компарѣндѣ апоІ атѣндѳѣ лістеле, ші нѣ- Індѣле сѣе окіІ ѳеріІ, нѣ рѣшѣне вѳо о Ін- доіалѣ, кѣріа дін ачесто атѣндѳѣ адънрелі, іешіте дін зпа ші алта дін комбінѣрііе арѣ- тате, еа арѣ да преѳерінѳѣ.

НоІ сперѣтѣ, кѣ ѳера, консідерѣндъ аде- вѣратѣлѣ еі Інтересѣ Ін-вѳѣ vedea кѣтѣ есто де маро періколѣлѣ. Нѣ дар алевѣреа кѣтрѣІа ла Домніе, че Інѳіінѳареа знел адънрелі неа- тѣрпате ші демне, каро нѣ ва ѳі сервілѣ, кл- ро ва шті а сѣ опѣно Інкълкѣрілорѣ ші авѣ- зѣрілорѣ; іатѣ целѣлѣ че ѳіе-каре треъзіе сѣ аіѣ дінантеа окілорѣ. Алт-ѳелѣ воѳѣ ѳаче поІ Іншіне ІзѳоріІ тотѣ діспѣсѣчелѣ кон- гресклѣ. КѣчІ знде есте омѣлѣ ачела, каре, авѣндѣ Ін тѣнеле сале тотѣ ші Інтрѣга нѣ- тере, каре, неавѣндѣ театѣ де контрола з- нел адънрелі, ѳорматѣ нѣмаІ нестрѣ а'лѣ рѣ- діка не дънеклѣ по трѳонѣ, ші нѣ нестрѣ а да лѣѳІ ші алѣ контрола; знде есте, зічешѣ, ачела, каре ва шті сѣ се шѣрѳінеаскѣ Ін

a fost compusă, o majoritate desbrăcată de neatârnarea trebuitoare spre îndeplinirea cu sfințenie a unui așa mare mandat.

O sprijinim, fiindcă forma mandatelor imperative, ce să întrebuințeze astăzi întru sprijinirea întâiei idei și asigurarea izbutirei ei, nu este alta decât un semn de supunere a tuturor celor ce contractează asemenea ligături la un om; când noi avem din contra nevoie de a păstra în toată a ei întregime neatârnarea noastră personală spre a pute răspunde la chie-marea ce ni se face.

O sprijinim, fiindcă neatârnarea deputatului aduce cu sine neatârnarea Adunărei; fiindcă o majoritate de oameni de princip, liberi în opiniile lor, va da, desigur, votul ei acelu mai demn, țintind a-l lega pe dânsul cu aspre îndatoriri către țară, eară nu a lega țeara cu îndatoriri de supunere către dânsul; fiindcă oameni liberi în opinia lor nu vor da votul lor decât acelu ce va înfăoșa cele mai mari garanții pentru respectarea drepturilor nației și a constituției țerei.

O sprijinim, acea idee, fiindcă, dacă o așa majoritate s-ar și înșala în alegerea ce ar face, dacă omul în care ș-ar pune ea toată încrederea ar înșala așteptarea ei și a țerei, acea majoritate va fi atunci cel puțin ferită de a fi unealtă în mânilor înșălătoriu-lui, punându-să ca o stavilă în contra încalcărilor lui.

Unii zic că, pentru reprezentarea principiilor, fiecare partidă trebuie să puie înainte omul în care principiul ei să fie personificat.

Fie și așa. Însă ce princip înfăoșază candidații ce avem astăzi dinaintea noastră? Pe de o parte, vedem sfășierea Regula-

mentului Organic, mai departe nu vedem alta decât întunericul.

În sfârșit, sprijinim a doua idee fiindcă mai cu greu țeara întreagă să va înțelege asupra unui singur om, fără a fi în pericol de a fi ademenită, decât fiecare district asupra persoanelor care sânt mai demne a reprezenta țeara în Cameră și a hotări asupra țerii întregi. Lesne ne-am pute convinge de acest adevăr dacă am fi în putință a zice districtelor: „trimetiți fiecare lista oamenilor pe cari-i socotiți mai demni de a reprezenta marele interese ale nației“; și apoi, întornându-ne către acei cari cheamă astăzi țeara a impune Adunărei Domnul, să li zicem și lor: „dați-ne și voi lista persoanelor care au jurat de pe acum credință unui om și de care aveți a compune viitoarea Adunare“.

Comparând apoi amândouă listele și punându-le sub ochii țerii, nu rămâne vreo îndoială căria din aceste amândouă adunări, ieșite din una și alta din combinările arătate, ea ar da preferință.

Noi sperăm că țeara, considerând adevăratul ei interes [i]și vor [sic!] vedea cât este de mare pericolul. Nu dar alegerea cutăruia la domnie, ce înființarea unei Adunări neatârnate și demne, care nu va fi servilă, care va ști a să opune încalcărilor și abuzurilor; iată țelul ce fiecare trebuie să aibă dinaintea ochilor. Altfel vom face noi înșine iluzorii toate dispusăciunile congresului. Căci unde este omul acela, care, având în mânele sale toata și întreaga putere, care, neavând teamă de controlul unei Adunări, formată numai pentru a-l rădica pe dânsul la tron, și nu pentru a da legi și a-l controla, unde este, zicem, acela care va ști să se mărginească în